

Schmann: Jo mere jeg i det endelige Resultat er enig med den ærede næstforegaaende Taler, desto mere føler jeg Opfordring til dog ikke aldeles at slutte mig til ham, idet der er et væsentligt Punkt, hvori jeg ibetmindste, saaledes som hans Ord faldt, ikke med ham vel kan være enig. Jeg er fuldkommen enig i og troer med ham, at enhver alvorlig Mand maa være enig i, at Rigsdagen befinder sig i en overordentlig vanskelig Stilling ligeoverfor de Forviklinger, hvorom ogsaa jeg ikke har anden Kundskab end den aldeles utilstrækkelige og upaalidelige, som kan erholdes af private Meddelelser, og jeg troer derfor, at Rigsdagen gjør meget vel i at veie det store Ansvar, enhver Udtalelse og enhver Villietilkjendegivelse fra dens Side under saadanne Forhold vilde have; men paa den anden Side troer jeg ikke, at dette kan gives en saa vid Anvendelse, at Rigsdagen ubetinget skulde ansee sig forpligtet til i Tausshed og Tilbageholdenhed at afvente ethvert muligt Udfald af saadanne Forviklinger. Skjøndt jeg derfor mener, at dette Forslag, der saa aldeles uventet bliver kastet ind i den første Behandling af Finantsloven, bør tilbagevies, troer jeg dog paa den anden Side, at Rigsdagen maa være meget opmærksom paa, hvad der foregaaer, og at den, naar den efter modneste Overveielse anseer det for nærværende Pligt imod Fædrelandet at gjøre det, som den maaskee engang kan komme til, nemlig at tage dette Spørgsmaal, saavidt det staaer til den, i sin Haand, da ogsaa bør gjøre dette og gjøre det ikke blot ved at holde enkelte Taler, ikke blot ved at tilkjendegive enkelte Duffer, men ved at tilkjendegive sin Villie, men først tilkjendegive denne, som sagt, efter modneste Overveielse og med fuldstændig Kundskab om alle foreliggende Forhold.

J. M. Hansen: Idet jeg ytrer, at jeg er aldeles enig i, at det nærværende Forslag for Dieblikket maa forkastes, kan jeg dog ikke lade denne Discussion sluttes, uden af mit Hjerte at takke den ærede Forslagsstiller, fordi han dog derved har forskaffet os Saameget, at vi have hørt, at Ministeriet forbereder en Meddelelse. — Jeg troer, at dette Forslag og de Discussioner, som det har ledet til, kunde være aldeles undgaaet, naar det ærede Ministerium

2 Timer før havde meddeelt Folkethinget, at det forberedte en saadan Meddelelse (Hør! Hør!). Jeg er altsaa den ærede Forslagsstiller megen Tak skyldig, fordi han — at jeg skal gjentage det — har forskaffet os en saadan Meddelelse som den, vi nu have hørt.

Grundtvig: Da, hvad jeg har hørt de ærede Herrer have yttret i denne Anledning, deels har været, at man slet ingen Ting skulde gjøre, og deels at man kun skulde, hvad der her er umuligt, affige en Dom, naar man havde faaet Dplysninger, uden at bryde sig om, om man saa aldrig fik dem, og at endelig en æret Rigsdagsmand har fundet, at dette i alt Fald ogsaa var formeget, saa kan det jo vistnok betage mig alt Haab om, at mit Forslag gaaer igjennem; men det kan ikke paa den allermindste Maade rokke min Overbeviisning om, at det er det Mindste, Folkethinget for Folkets Vind kunde gjøre, og ved denne Overbeviisning bliver jeg.

Wegener: Da der overalt er megen Røre i Anledning af vor nærværende Stilling, og da vi daglig fra vore Vælgere modtage Opfordring til at sige dem, hvorledes denne er, og, som det er sagt, om vi ere kjøbte eller solgte, kunde jeg ønske af Ministeriet at høre, naar det omtrent mener, at kunne give de Dplysninger, som de idag have bebudet, om det skulde være meget længe — maaskee, som sidst, til i Slutningen af Sessionen — eller de kunne ventes inden meget lang Tid.

Finantsministeren: Jeg troer, at jeg allerede, da jeg sidst havde Ordet, udtalte, at disse Dplysninger kunde ventes meget snart (Ja!).

Tscherning: Da det Udtryk, „om vi ere kjøbte eller solgte“, har syntes at faae en saa stor Betydning, kan jeg ikke undlade at udtale som min fulde Overbeviisning, at der aldrig kan have været tænkt paa at sælge os, og maaskee endnu mindre paa at købe os (Munterhed), saa at vi vistnok hverken ere kjøbte eller solgte. Jeg troer, at man gjør Stillingen meget mørkere og vanskeligere, end den i Virkeligheden er, og jeg troer derfor, at vi vilde gjøre Ret i, om vi sagde til vore Vælgere: „Gaaer ikke hen og værer formeget Nyhedsfræmmere! (Munterhed).“